

Epoca de Aur

REVISTĂ · DE · FAPT · SPE-
RANȚĂ · ȘI · CONVINȘERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

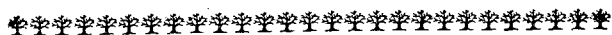
Duminecă 13 Maiu 1923
Volumul II. ✦ Numărul 11

 Apare tot a doua Duminecă
în Cluj, Strada Nicolae
Filipescu n-rul 10 * * * *

Abonamente: pe un an 50 lei, pe
jum. an 25 lei, Exemplarul 2 lei.
în America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

Printed in Roumania.

CONȚINUTUL „EPOCEI de AUR”

POLITICE ȘI SOCIALE	
<i>Mizeria funcționarilor publici</i>	155
<i>De ce se urcă valuta Cehoslovacă</i>	156
CULTURĂ ȘI EDUCAȚIONALE	
<i>Bătrânețea și Epoca de Aur</i>	157
<i>Isus în pustiu</i>	158
<i>Poetul și Prozatorul</i>	163
<i>Cântec de răză (vers)</i>	163
<i>Un pictor fără mâini</i>	162
ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI	
<i>Imprimeria</i>	159
<i>Insule flotante</i>	159
<i>Descoperiri arheologice în Balci</i>	160
<i>Telefon în tren</i>	162
OAMENI, IDEI ȘI FAPTE	
<i>Un manuscris român la Roma</i>	160
<i>Reînființarea bibliotecii din Louvain</i>	160
<i>Poetul profet</i>	160
<i>O inovație în dicționare</i>	160
OGLINDA LUMII	
<i>Inventatorul cărților postale</i>	162
<i>Pâine veche de 2500 de ani</i>	162
<i>Munii false</i>	162
RELIGIE ȘI FILOSOFIE	
<i>Ce este omul?</i>	164
<i>L-ai făcut domn peste lucrurile mânelor Tale</i>	174
<i>Ce-i vestea eranghelică</i>	166
<i>Este noapte, dar vine Duminică (vers)</i>	166

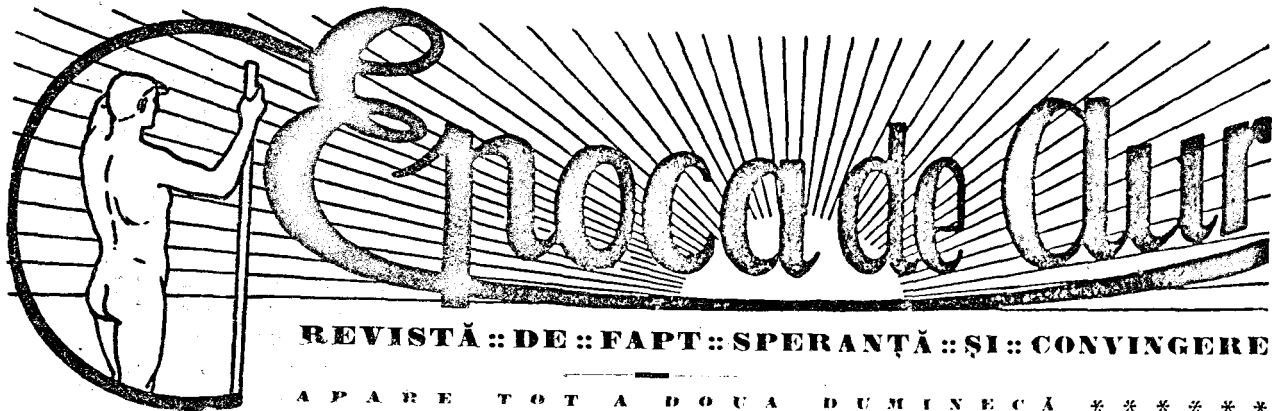

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor . . . . . J. B. Sima

Abonamente: pe un an . . . . . 50 lei,
pe jumătate de an . . . . . 25 lei.
Numeri singuratici 2 lei exemplarul.
In America: pe un an . . . . . 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa . . . . . „Epoca de Aur”
Strada N. Filipescu 10. . . . . Cluj.

REVISTĂ :: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVIŢERERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ț A * * * * *

Vol. II.

Duminică 13 Maiu 1923.

No. 11.

MIZERIA FUNCȚIONARILOR PUBLICI

CEA mai actuală chestiune este problema funcționarilor publici din țara noastră. După diferitele congrese fie generale, fie parțiale, după diferitele memorii și intervenții zadarnice pe la guvernele respective, chestiunea funcționarilor publici a ajuns să fie de o gravitate extremă.

Cei mai calmi bărbați de stat au început să se îngrijoreze și să recunoască în funcționarii zilelor noastre niște martiri, cari îndură mizerie și cari nu sunt în măsură de a se prevedea pentru nevoile lor nici cu strictul necesar.

Atât zierele din Capitală cât și cele din provincie au dat alarma înainte de aceasta cu câteva săptămâni, și astăzi nu mai există cătun, sau palat din cel mai apropiat, până la cel mai îndepărtat colț al țării, în care să nu se vorbească cu durere și cu înduioșare despre funcționari, ca despre niște mucenici condamnați de soarte, ca despre cea mai muncitoare, dar și mai prost recompensată clasă a societății noastre.

Funcționarii într'un stat sunt arterele dă-tătoare de viață, sunt mașinăriile cari fac să funcționeze statul, să rodiască, să progreseze, să înflorească.

Intocmai cum un ceasornic nu ar mai fi ceasornic fără mașinăriile iscusit întocmite în lăuntru lui de oameni experți, așa nici statul nu s'ar mai putea numi stat fără de dirigătorii, cari să-l conducă și să-l cârmuiască după cum pretinde datoria civilizației, care a fixat legi.

Ca să-și poată îndeplini munca uriașă și obositoare — de sine înțeles, funcționarii trebuie retribuiți de către statul respectiv în proporție cu munca pe care o desvoltă, și totdeauna cel puțin cu atâta, ca să-și poată asigura nevoile de toate zilele: hrană, îmbrăcăminte, locuință, etc.

Din nenorocire aceasta la noi nu se face. Funcționarii noștri sunt cu mult mai rău plătiți, decât să-și poată satisface toate ne-

cesitățile — în comparație cu scumpetea uriașă, care continuă a crește cu pași rapizi și în comparație cu valuta noastră, care continuă a stagna cu aceeași pași.

În această situație disperată funcționarii publici au decis să recurgă la cel din urmă mijloc, prin care să li-se satisfacă pretențiile destul de justificate de altfel. Acest mijloc este, greva.

Agitația masei funcționarilor ia proporții uriașe, și nu poate fi multumitor și definitiv potolită, nici prin mijloace de constrângere — pe care le pune în practică guvernul — nici chiar prin noi măririi de salarii, întrucât împrejurările actuale sunt de așa natură, că ori cât s'ar urca salariile, tot rămân neîndestulătoare, deoarece scumpetea le-o ia înainte.

La dreptul vorbind nu poate fi fapt împlinit nici posibilitatea de a se ajunge la o grevă. Aceasta pentru motiv, că nici odată funcționarii instituțiilor publice nu pot fi siguri de perfecta lor solidaritate, spre a risca încercarea unui mijloc atât de primejdios.

Avem chiar tăria să o spunem fără încunjur, că încercând chiar a se utiliza de un atare mijloc vor ajunge să dovedească numai o slăbiciune, pe care de altfel a dovedit-o cu prisosință și masa muncitorimii de toate categoriile, cu ocaziunea grevei generale din anii trecuți.

Dar faptul singur, că funcționarii, publici au ajuns să se gândească la posibilitatea unui astfel de groaznic mijloc de luptă — greva — este de o gravitate extremă, este poate mai grav decât însăși greva declarată.

Faptul acesta dovedește din belșug că abuzurile, favoritismul, nepotismul greutatele de traiu și mizeria neagră începe să întreacă marginile naturale și limita îngăduinței.

Stăruim și noi ca în măsură în care se poate, funcționarii publici să fie retribuiți

cu salarii corespunzătoare și guvernul este obligat pentru binele țării, să țină cont de pretențiile lor modeste. Aceasta va trebui să se facă atât în ce privește statutul ce va servi ca bază nouilor organizări administrative, cât și în vederea diferitelor categorii de ajutoare și adausuri de scumpețe pentru înlesnirea traiului.

În ce privește noul statut, ar fi consult dacă s'ar avea în vedere înlăturarea pentru totdeauna a nedreptăților, căci altcum nu va putea fi liniște în sânul funcționarilor niciodată.

În ce privește înlesnirile de traiu, este neapărată nevoie pe lângă urcarea salariilor de înființarea mai multor cooperative anume pentru funcționari, unde să se pună în vânzare alimentele și alte articole de prima necesitate cu prețurile cele mai scăzute posibil. Consiliile de administrație să nu mai aibă deviza: „Cât mai mult venit“, ci „cât mai puțin venit, și ajutorarea în mod egal a tuturor funcționarilor.“

Bine înțeles pentru aceasta guvernele vor trebui să acorde întregă bunăvoință și să pună întâi și întâi orice articole de lipsă la dispoziția cooperativelor și numai restul să fie distribuite particularilor, cari adeseori trag câte șapte piei de pe om.

Pentru aceasta comerțul va rămânea tot liber, concurența va fi mai mare și scumpețea va începe să scadă treptat fără intervenția autorităților, cari își pierd vremea de geaba fixând prețuri maximale.

DE CE SE URCĂ VALUTA CEHOSLOVACĂ

INTRUN singur număr din „Gazette de Prague“ găsim câteva informații din cari se vede limpede de ce se urcă valuta cehoslovacă.

Consiliul de miniștri a hotărât să ceară votarea unui credit suplimentar de 20 milioane coroane (vreo 130 milioane lei) destinat ajutorării muncitorilor rămași fără lucru. La noi statutul nu se îngrijește de nimic; acolo statutul are atâta grijă pentru cetățenii săi, încât trebuie să câștige încrederea cetățenilor săi.

Altă informație. În Cehoslovacia există 995 societăți anonime naționale și 107 străine. Dintre acestea din urmă cele de naționalitate engleză au angajate capitaluri în valoare de 23 milioane lire sterline, adică 23 miliarde de lei, iar cele americane 460 milioane de dolari, adică 90 miliarde lei. Prin urmare o țară care lucrează realmente „prin ea însăși“ nu se dă înapoi de a primi marile

Toate mărfurile importate de către aceste cooperative să poată fi trecute peste graniță cu scutiri de orice taxe vamale — și atunci natural, că specula va dispărea dela sine și comercianții lacomi după venituri câștigate cu puțină muncă de până eri — se vor conforma de bună-voe împrejurărilor.

Numai în acest mod credem că problema atât de complicată a funcționarilor va putea fi — deși nu în total — rezolvată.

Majoritatea funcționarilor având familii grele de multe ori sunt nevoiți să nu-și poată da copiii apți de carte la o învățătură.

Vrem deci să pretindem de la acești funcționari să munciască cu dragoste și cu atragere de inimă, când își dau perfect de bine seama că din odraslele lor — sânge din sângele lor — se vor alege niște derbedei fără căpătâi și carieră?

La aceasta să se gândească cârmuitorii de astăzi și cei viitori. Și ca să saneze aceste lacune prăpăstioase, întâiul lucru la care să se cugete va trebui să fie: **înființarea mai multor căminuri pentru copiii de funcționari sărmani, cari vreau să studieze. Să li-se acorde întreținere gratuită și să li-se dea cărțile necesare, căci astăzi numai cărțile costă o avere întreagă.**

Dacă toate acestea se vor face, vom avea funcționari cinstiți, harnici și capabili de muncă și țara va fi fericită.

Din țara cu funcționari demni și destoinici dispărea meschinăria și abuzul, iar cinstea — floare rară — rodește cu îmbelșugare.

societăți americane și engleze, cari plasându-și capitaluri enorme, contribuie la prosperitatea țării și la urcarea valutei.

Altă informație. Existând un diferend între administrația finanțelor cehoslovace și a celor americane asupra datoriei cehoslovace în America, o delegație cehoslovacă a plecat în America pentru a discuta chestia la fața locului. La noi, nimeni nu se interesează de sumele pe cari le datorăm în străinătate; când debitorii se prezintă la legății pentru a cere banii, sunt dați afară.

Alta. Consumația vinului în Cehoslovacia a fost în anul 1921 de 500 mii de hectolitri; în 1922 a scăzut la 80 mii hectolitri.

În cursul anului 1922 s'au extras în Cehoslovacia 300 kilograme de aur. Prețul lui a fost de 22.000 coroane kilogramul.

„Și așa mai departe. Acolo unde e ordine, cumpătare, îngrijire de clasele nevoiașe, cinstite în operațiile financiare ale statului, valuta se urcă și țara se apropie de normal.

BĂTRĂNEȚEA ȘI EPOCA DE AUR de W. L. Pelle

CU mai multe veacuri înainte de aceasta, Ponce de Leon părăsi Cuba și veni pe Coasta Floridei, ca să caute Izvorul Tinereții. Cercetările sale fură zădarnice și dânsul se înapoie în sfârșit în Cuba, unde-a murit.

Nu e om, care să dorească să îmbătrânească! E adevărat, că micul Ionel se uită dornic la vremea, când nu va mai trebui să se ducă la școală, la vremea, când va fi „om mare“. După ce însă a ajuns să fie de câțiva timp „om mare“, sentimentele sale devin tot mai mult și mai mult la fel cu ale aceluia, care-a scris:

Întoarce-te, întoarce-te, vreme, 'napoi
[din zboru'ți,
Ca să fiu iar copil, cel puțin pentru
[o noapte

De ce aceasta, că nimănui nu'i place să îmbătrânească? Sunt atâtea sistemele la care recurgem pentru a îndepărta calea aceasta. Uneori întrebuințezi o perucă; alții iarăși întrebuințează sulimanul; alții, iarăși, preferă rougeul, vopseaua etc. Unii îți afirmă, că o anumită dietă te ține mereu tânăr. Câteva dintre remediile acestea au succes ele pentru o vreme, dar, ca să îndepărtezi bătrânețea, e ca și cum ai încerca să stingi un incendiu cu un ciur „plin“ de apă.

Unul, care e 'ntr'adevăr bătrân, se pare, că se mândrește cu aceasta. Auzi pe cineva în vârstă, că spune: „Eu sunt un om de optzeci de ani“. Când însă ajungi să știricești dela o destul de tânără persoană, de cât timp este pe pământ, se va îndărătnici și n'are să te informeze.

Bătrânețea trebuie atribuită unei mari „decazențe“ de-acum șase mii de ani, în grădina Edenului. O floare, pe care o rupi se va veșteji, pentrucă a fost ruptă de-acolo, de unde își alimenta viața. Rasa omenească a fost ruptă în Eden dela izvorul vieții și s'a tot veștejit până astăzi. Luați de exemplu pe-un mic „farmer“. El se duce zi de zi în câmp și 'și agonisește pâinea „cu sudoarea feței sale“. Numai mărar și scaeti, în loc de plante folosite, cresc. Dânsul are să lupte cu buruienile. Este mărginit la calea, ce i-a fost spusă în Eden. Zilnic, el are să dea dela sine mai multă vlagă, de cât primește dela mâncarea cu care se nutrește. Noaptea va fi astfel obosit. Strălucirea tinereții i-o vor înlocui crețurile; el nu va mai putea socoti adevăratul fel al gândurilor; îi va trebui ajutorul ochelarilor, ca să poată să vadă; părul pe cap, împuținându-i-se într'una, i-se va albi; îi vor dispărea dinții; reumatismele îi vor încetini mersul; se va ofili asemenea unei floare. Se va duce apoi pe urma părinților săi.

Înțeleptul Solomon ni-a arătat în cuvinte adevărate icoana celor de mai sus. El ne

vorbește de vremea, când „păzitorii casei [mă-nile], tremură; și se încovoaic cele tari [picioarele]; și cei ce macină [dinții], încetează, fiindcă s'au împuținat; și cei ce caută prin ferestre [ochii], se întunecă; și ușile de dinafară [buzele] se închid; când vocea măcinătorilor slăbește, și se ridică la vocea unei păsări [dimineața se trezește de vreme, neputând dormi]; și de vremea când toate fiicele cântării [organele vocale], se pleacă [nu mai sunt mișcate de desfătările pământești]“. El (omul bătrân) se apropie de vremea când „funia de argint [izvorul vieții], se va rupe; și vasul de aur [trupul care conține sângele], se va sfărîma; sau uleiul [plămâni] să se strice la fântână; și roata puțului [inima], se va sfărîma“. Când toate aceste se întâmplă, atunci „această pulbere se întoarce în pământ, cum a fost; iar sufletul [evrește: ruach — vântul vieții], se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat“. — Eciesiastul 12:3-7.

O altă descriere a bătrâneții ni-o dă Iov în 33:19-21. Bătrânii, evident pe patul lor de moarte, se pare că n'au nici un apetit. Le pui înainte o bucată de prăjitură cu fragi. Ei o resping, și de le oferi o delicată bucată de pui de primăvară, ei își întorc fața în altă parte.

Dar de ce să vorbim despre bătrânețe? Prețuim noi oare într'atâta lumina zilei, raza soarelui, dacă n'am avea în comparație cu ele noaptea? Figurația de mai sus aparține nopții, dar „noaptea a trecut, — ziua s'a apropiat“. După cum pământul se învâрте neconținut în jurul osiei sale, tot astfel se desfășoară și Planul Divin. Semnele timpului ne fac băgători de seamă, că o mare schimbare s'a produs în treburile pământului, că o nouă ordine a luat ființă. Este Epoca de Aur aceasta; și 'n această epocă nu numai Ponce de Leon ci toată omenirea își va găsi Izvorul Tinereții. Lumea nu va fi silită să plece în Florida pentrucă să-l găsească; pentrucă va fi pretutindeni în lume accesibil. Se va izgoni întâi de toate ațățătorul răului și i-se va restrânge influența. Lumea va învăța să cugete adevăratele gânduri și cultivatorul pământului va câștiga în forță zi de zi. Ca un rezultat al gândirii adevăratelor gânduri, datorită circumstanțelor plăcute, el își va desvolta adevăratele moravuri și adevăratul caracter. Vor dispărea toate boalele; vederea îi va fi ca a unui vultur; capul său va fi acope-rit cu păr adevărat și dinții săi vor fi toți perfecti. Omul va reveni la tinerețele sale.

Izvorul tinereții e descris pictorial, ca „un izvor al vieții, curat și limpede ca cristalul“ și pomi de viață se vor ridica de amândouă părțile lui. Să va ridica atunci blestemul și se va extinde invitația: „Oricine vrea să vie, și să ia apa vieții în dar“. (Apocalipsul 22:1, 2, 17.) Și cu timpul, bătrânul acesta pământ va fi și el deasemenea „tânăr“. În locul deșerturilor,

câmpurilor de ghiață și locurilor secate, se vor întinde grădini minunate, pentrucă „deșertul se va desfăta și va înflori ca erinul“, și „vor izvorii ape în locurile sălbatice și râuri în pustii“ și „pământul insetat se va adăpa“ (Isaia 35:1, 7.) Cimitirile vor deveni toate pareuri frumoase; pentrucă „se vor deștepta cei mulți, cari dorm în țărâna pământului“. Și unul dintre cei mulți va fi Ponce de Leon. Dorința sa are să se împlinescă. El va găsi Izvorul Tinereții. S'a spus despre dânsul, că a fost crud cu oamenii din Cuba. Când va avea să se întoarcă, inima aceea de piatră va fi gradat înlocuită cu o inimă de carne.

Unii dintre noi am fost pe țărmul mării pe timpul retragerii fluxului. Ni-a părut, că fiecare val ajunge mai puțin departe decât cel dinaintea lui și că, la sfârșit, linia apei ajunge la o distanță foarte îndepărtată. După o vreme însă acțiunea s'a schimbat. Fiecare val următor a revenit tot mai mult și mai mult decât celalt și la timpul euenit fluxul s'a ridicat din nou. În Eden, Adam se găsea la un „flux ridicat“. A venit apoi refluxul și vitalitatea rasei a început să scadă; și ea a tot scăzut până astăzi. Methuselah a trăit 969 de ani. Astăzi lumea trăește până la o medie de 35 de ani. Ne găsim azi la „cel mai de jos reflux“. Când însă va începe Epoca de Aur, se va întâmpla vice-versa. Viața și vitalitatea se vor întoarce

în om, până când acesta va fi din nou asemenea lui Adam, la „cel mai înalt flux“, perfect, înviat. „Invierea lumii“ înseamnă literal „întoarcere napoi“.

În cartea de Iov ni-se spune, cum se va desăvârși întinerirea din stadiul bătrâneții. Chiar adineaori ne oprisem la omul, care își întoarce fața dela farfuria gustuoasă ce i-s'a pus înainte. Meritul jertfei de pe Calvar se va aplica la timpul său în favoarea lui și în favoarea tuturor. Atunci „de s'ar afla la dânsul un trimes, un tâlcuitor, unul din miile oștei cerești, care să spuie omului datorria sa. Atunci Dumnezeu să îndură de dânsul și-i zice: apără-l să nu se pogoare în mormânt, am găsit cu cale al ierta. Atuncea carnea lui (a omului) re'nflorește mai mult decât în copilărie, și el să re'ntoarce în zilele tinereții sale.“ — Iov 32:23-25.

Pe la vârsta de treizeci de ani, Isus a fost un om desăvârșit, în floarea tinereții sale. Asemenea lui Isus, oamenii vor fi cu toți în această iconă a lui Dumnezeu pe planul omenesc.

Impărăția lui Mesia e Izvorul Tinereții. Și este la ușă!

„Va șterge Domnul ochii toți cari
Cu mâna 'i bună; [plâng
Și șterge-va neceazul, grija, ura,
Cu moartea împreună.“

ISUS ÎN PUSTIU

Prelucrarea după Papini

DUPĂCE Isus Hristos a primit botezul la apa Iordanului, din mâinile lui Ioan, s'a retras în pustiu. S'a dus în pustiu unde nici flori, nici plante de orice soi nu cresc. Pe întinderea de necuprins, ochiul nu întâlnește o ridicătură de deal. Numai monotonia singurătății împărătește zările. Când a plecat Isus a lăsat în urmă fături iubite, a părăsit livezile frumoase ce i-au desfătat copilăria și s'a dus acolo, unde liniștea de moarte este stăpână.

Trebuia. Trebuiau clipe de răgaz desăvârșit, clipe de reculegere, de revelație divină. În mijlocul naturii simți mai adânc esența lui Dumnezeu. Totuși, Isus se va întoarce din nou între oameni fiindcă îi iubește. Îi iubește cu toată puterea sa dumnezească.

Omul de rând se simte rău în singurătate. El dușmănește singurătatea și fără să știe, este dușmanul său propriu. Lui îi place mulțimea. Se simte fericit, când se poate amesteca în mijlocul gloatei, ce furnică pe străzi. Omul de rând, pârțiciea fără nici-o valoare în cadrul vieții are trebuință de alt om la fel cu el, pentruca să-i vorbească. Astfel alungă urâtul golului său sufletese.

În singurătate însă se plămădesc adevăratele fundamente ale vieții. Singurătatea dă omului putința să se cunoască. Singurătatea face pe om mai bun. Îl ridică din starea animală, spre care îl târăște neconținută conviețuire cu alții.

Omul este un animal mai desăvârșit față de celelalte viețuitoare. Hristos din animal vrea să-l facă om. Din om sfânt.

Și substanța divină o cunoști numai prin meditația în singurătate.

Omul de rând, care n'a vorbit nici-odată cu el însuși, e hain. Ține minte, numai relele ce i-s'au făcut. Omul superior însă uită relele și iubește pe acel ce-i poartă dușmănie.

Deaceea Hristos se va întoarce să propovăduască iubirea. Din oameni el vrea să facă ființe desăvârșite.

Satana, îndrășnețul Satana, s'a apropiat de Isus să-l ispitească. Să-l cucerească pe Mântuitorul pentru cauza sa murdară. Isus l-a învins cu divina sa înțelepciune și a deschis lupta de exterminare împotriva diavolului.

În pustiu Isus și-a format planul său de muncă.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

IMPRIMERIA

Ioan Gutemberg — Ștefan Dolet

TĂRĂ indoială că omenirea nu ar fi ajuns la o înaltă treaptă culturală dacă n'ar fi avut Imprimeria. Serisul migălos cu pana era prea obositor și costisitor ca să scrii numai câteva cărți. Trebuia deci ca spiritul omului, veșnic iscoditor, să găsească secretele mulțumită căreia el să răspândească pretutindeni lumina culturii.

Cel dintâi care reuși să deslege misterul fu Ștefan Dollet, care săpă caracterele în lemn fără însă a le face mobile aci era marele inconvenient foarte simplu de rezolvat. Totuș cu mijloacele astea aproape rudimentare el înființă a tipografie în 1435 unde publică comentariile limbei latine; Dialogurile lui Platon, dar cari îl costară viața. Facultatea de teologie din Paris îl învinuie că este ateu, condamnarea se făcu fără multe forme și astfel el ispăși păcatul de a fi descoperit imprimeria, ca atheu relaps.

Munca acestuia a fost dusă la bun sfârșit de Guttemberg, dar cu multe greutate. Întâi fiind din o familie nobilă trebui să lupte împotriva prejudiciului care considera aproape ca o dezonoare orice preocupare industrială, s'apoi neavând bani trebui să caute niște asociații. El veni din Nagența la Strasburg, găsi aci pe Ion Fust care îi dădu bani, și pe Petre Schoeffer care execută lucrările după planurile lui. Înainte de a avea o planșă imprimată, trebui să sape litere mobile în lemn și pe urmă de plumb, să compue o cerneală sicativă care cu ajutorul unor tampoane de piele să poată fi reținută de caractere, înfășșit să inventeze o presă pe care să fie culcată planșa de caractere.

Toate lucrările acestea trebuiră să fie executate în taină, ascunzându-se de ochii și de bârfelile oame-nilor, fiindcă în secolul al XV-lea a lumina pe om era a face vrăjitorii, era a fi în legatură cu dracul. Cu toate primejdiiile acestea opera lui Guttemberg fu dusă la bun liman. În 1446 el lăsă în Strasburg un atelier tipografic organizat și se întoarce în Magenta spre a întemeia un altul. Inventatorii însă n'au fost niciodată favorizați de soartă. Guttemberg cu toate încercările lui triumfătoare era aproape ruinat: asociații săi nemulțumiți cu micul profit pe care îl realizau și invidioși de gloria lui, voriră să-și însușească invenția. Pe când era astfel hărțuit Guttemberg se căsătorii cu o femeie care-l iubi și-l îmbogăți. Electorul din Nassau aprecie meritele sale, îl numi consilier de Stat și simțea plăcere să-l vadă lucrând sub ochii lui în imprimeria din Nassau.

Bătrânețea lui Guttemberg fu dar mai fericită decât tinerețea; Guttemberg se stinse liniștit la 69 de ani mulțumit că găsisse mijlocul de transmitere rapidă a cugetării.

INSULE FLOTANTE ÎNTRE EUROPA ȘI AMERICA PENTRU AVIOANELE CARE TRAVERSEAZĂ ATLANTICUL

EDUARD Armstrong, inginer din Philadelphia pre-gătește un grandios proiect care să permită trece-

rea Atlanticului pe calea aerului în 34 ore jumătate și chiar în 17 ore avion expres.

Întă în linii mari acest plan:

Între Atlantic City și Plymouth gigantice hidro-aerodromuri vor fi instalate pe ocean din 600 în 600 kilometri. Aceste stații plutitoare vor fi niște adevărate orașe cari vor face posibil un serviciu de transatlantic cotidian, fiind-că vor diviza în etape relativ scurte distanța de parcurs.

Fiecare stațiune plutitoare ancorată în fundul mării va avea 370 m. lungime pe 125 m. lățime, cu o deplasare de 15.000 tone.

Pe aceste orașe plutitoare, cele 120 de aeroplane bimotoare cari vor asigura serviciul transatlantic, vor putea să ateriseze spre a se aproviziona. Cei 30 de pasageri ce vor călători pe fiecare avion vor avea chiar voie să rămână câtă-va vreme în aceste stațiuni în caz de furtună unde vor găsi un hotel cu tot confortul modern.

Hidro-aerodromurile vor mai fi prevăzute cu hangare, cu material de reparație, cu posturi de radiotelegrafie și de radiotelefoane și de un birou de meteorologie. 125 de diferiți slujbași vor trăi pe aceste stațiuni în permanență.

Orașele plutitoare vor fi construite în șantiere americane și remoreate în mare de vapoare.

După inginerul care a conceput acest miraculos proiect, hidro-aerodromurile nu vor fi de loc atinse de furtuni, nici chiar de cele mai violente, grație unui dispozitiv special care va asigura quasi — imobilitatea lor.

— Am conceput hidro-avioanele mele — a spus autorul lor — așa fel ca 97 la sută din deplăsări să se producă în regiunile submarine, totdeauna calme, chiar pe vremea furtunilor celor mai formidabile.

Armstrong, care are mare încredere în proiectul său, crede că serviciul va putea fi inaugurat peste trei ani.

O LAMPĂ ELECTRICĂ RECE

INGINERUL Risler Paris a făcut o invențiune, care va produce o revoluțiune pe terenul luminatului, bine înțeles dacă se va dovedi ca bun ceea ce promite.

Pe baza experienței că la cea mai mare parte a lămpilor electrice 70 la sută a energiei se prefacă în căldură în loc de lumină, Risler a construit o lampă, care are proprietatea corpurilor luminoase, cari dau lumină, fără ca să producă în acelaș timp și căldură. Pentru aceasta Risler se folosește de un tub golit de aer și uns cu o materie fosforescentă. Îndată ce se trece un curent electric prin tubul acesta într'însul se ivește o lumină care întrece pe cele mai puternice lămpi acum în uz. Uzarea de energie este extraordinar de mică: se vorbește de 15 watt pe oră la un tub lung de șase metri cu un diametru de șapte milimetri.

DESCOPERIRI ARHEOLOGICE ÎN BALCIC

D. PROFESOR universitar Murgoci, aflat în Balcic, a făcut o interesantă descoperire arheologică, găsiind între pietrele scoase din temelia școlii din port, o piesă metalică pe care se poate vedea clar capul de zimbriu, emblema Moldovei, având în dreapta soarele, iar în stânga o frunză de viță.

Baso-relieful perfect conservat în dimensiuni mari sunt de o netăgăduită importanță.

O piatră în proporții respectabile, puțin cam ștearsă a fost găsită tot de d. Murgoci, în zidul moscheii Adric, ceia ce face să se creadă că ar mai fi și altele, făcând toate parte dintr-o casă veche a vechei cetăți moldovenesti clădită aci.

D. Murgoci, a dispus depozitarea acestor relieve la un loc sigur și continuă săpăturile.

UN FENOMEN AL FORȚEI

LA cercul Sidoli se produce de câteva luni un interesant fenomen al forței.

Anume trăește acolo un cetățean cu numele de Gilberto, de statură obișnuită, care dispune nici mai mult, nici mai puțin de o forță musculară uriașă.

Experiențele ce le face sub controlul oficios al unei comisii de specialiști, alese în fiecare seară din sânul publicului spectator, sunt mai mult de cât uimitoare.

Capul său înfruntă traverse de construcție ce se îndoaie sub greutatea alor 40 de brațe puternice, pieptul său are rezistența unui terasament de beton armat, corpul îi suportă trecerea unui automobil încărcat, iar în mâinile sale fierul este o jucărie: îl rupe ca pe un fir de ață, îl îndoaie, îl sucește în formă de spirală, de parca ar fi o simplă fâșie de hârtie.

Pe pieptul său se învârtesc călușei cu șase persoane pe o caroserie de fier ce abia o ridică 10 brațe. A trecut peste corpul său un automobil ce greutate de peste 1000 kgr., încărcat cu mai multe persoane.

Ca producție de efect d-l Gilberto are și o experiență de atracție fahiristă: culcat cu spinarea pe o scândură cu cuie, controlată de spectatori, d-sa suportă pe piept greutatea nicovalei, pe care lovește cu putere ciocanele, greu ridicate de mâini vânjoase. După experiență spinarea de abea tradează urmele cuelor, ce n-o pot pătrunde.

Te întrebi uimit de unde vine forța și mai ales puterea de rezistență cu care e înzestrat acest om, mai tare ca fierul.

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

Un manuscris român la Roma

ZILELE trecute, d. dr. Francise Monay, fostul superior al ordinului „Minoritilor“ din Arad, actualmente referend pe lângă șeful suprem al acestui ordin din Roma, a încunostințat pe directorul Palatului cultural din Arad că în cursul cercetărilor d-sale în biblioteca ordinului său a aflat un manuscris de o mare importanță istorică.

Autorul acestui manuscris, care poartă data de 1719 este Silvestrino Ameglio di Foggia, capul misiunii din Moldova.

El cuprinde catchismul, rugăciuni, învățătură pentru marturisire și un vocabular italo-român. Data scrierii manuscrisului coincide cu lupta dela Pultava, pe la începutul epocii Fanariotilor.

Se crede că acest valoros manuscris va putea fi obținut de către Academia Română.

Reînființarea bibliotecii din Louvain

VESTITA bibliotecă din Louvain a fost nimicită în timpul războiului mondial de către germani. Mai bine de 300.000 de cărți și 2000 de manuscrise au devenit prada flăcărilor.

În lumea culturală s'a format un comitet din reprezentanții tuturor națiunilor cu scopul reînființării bibliotecii, ea ea să devie un centru internațional pentru studierea și cunoașterea relațiilor și trebuințelor fiecărei națiuni în parte. Statele unite au donat o jumătate de

milioni de dolari pentru construirea unui local impozant și fiecare națiune va construi o secțiune deosebită.

Poetul—profet

THEOPHILE GAUTIER, marele scriitor francez în romanul său „Romanul unei mumii“ face descrierea descoperirii unei mumii de către un lord englez. Mumia descrisă de Gautier era a unui rege egiptean aproape de Luxor. Între ceace a descoperit acuma Lordul Carnawon și descrierea poetică a lui Gautier este o mare asemănare.

Admirabila viziune poetică a lui Gautier poate să pară ciudată acum, după ce lordul Carnawon a descoperit mormântul lui Tut-ank-amen și căzu victima „răzbunării mumiei“.

O inovație în dicționare

IN EDITURA librăriei Larousse din Paris a apărut un dicționar etimologic al limbei germane alcătuit A. Pinloche, profesor la universitatea din Lille. Dicționarul acesta constituie o adevărată inovație în felul de a întocmi dicționarele.

Lucrarea aceasta are în vedere pe aceia, cari având primele noțiuni ale limbei germane, vor să le desăvârșească pentru cunoașterea mai profundă a spiritului limbei. Până acum, metoda recomandată în acest scop era consultarea dicționarului alfabetic. Metoda însă își avea inconvenientele ei, căci cuvântul căutat se uita repede.

Lucrarea actuală face un pas înainte când substituie clasificări alfabetice, clasificarea etimologică. Cuvântul notat e pus cu toată etimologia lui cu toate derivatele lui prin sufixe și prefixe, și cu toate datele filologice, cari precizează sensul primitiv. În acelaș timp se dau indicații bogate cu privire la asociațiile de cuvinte și locațiunile idiomatice, ceea ce îi permite să i-se lămurească semnificația și întrebuintarea atât din punctul de vedere al proprietății cât și al stilului.

Cu chipul acesta ce-l ce reține cuvântul, îl reține cu toată familia din care face parte.

Partea a doua a lucrării e alcătuită dintr'un dicționar prin imagini. E o culegere metodică a tuturor obiectelor și acțiunilor cari pot fi reprezentate prin imagini și cari fac ca cuvintele să se fixeze mai bine în memorie.

Această lucrare e deci o binevenită operă care contribuie la importanța celor cari vor să-și însușească limba germană.

Un centenar

ANUL acesta se va comemora centenarul lui A. L. Bréguet. Toate corporațiile de ceasornicari se prepară să celebreze cu tot fastul memoria ilustrului ceasornicar elvețian: A Bréhem, membru al Institutului și al Biroului de longititudine, mort 1823, 17 Decembrie la Paris. Cu ocazia acestui centenar, un mare concurs cronometric internațional, va avea loc la observatorul diu Neuchabel, orașul natal al lui Bréguet.

Taras Sevcenko

TARAS Sevcenko, fiu de rob, născut la anul 1819 în guvernământul Kiew, fost cel mai mare poet Ucrainian. Răscumpărat din robie de către prietenii lui, Sevcenko a urmat academia de Belle arte, fără să ajungă pictor vestit.

Un alt talent i-a făcut renumele și primele lui poezii au fost o revelație pentru toți.

Scrierile lui i-au adus surghiunul și din pornirea țarului Nicolae, a fost exilat pe stepele de pe malul mării Aral.

La 1857 a fost grațiat și patru ani mai târziu, după o viață plină de mizerii Sevcenko a murit.

Ziua nașterii și a morții lui au devenit zile naționale și pentru aniversarea morții marelui poet colonia ucrainiană din București a organizat nu de mult o frumoasă serbare de comemorare.

Trebue să amintim că una din cele mai duioase caracterizări ale poetului ucrainian a fost scrisă de către marele critic român Dobrogeanul Gherea.

Biografia lui Göthe într'un ziar ceh

UN ZIAR ceh din Prerau a publicat următoare schiță biografică cu prilejul aniversării morții lui Goethe:

La 22 Martie 1832 a murit unul din cele mai mari spirite ale Germaniei, autorul lui „Faust” Ioan Wolfgang Goethe. Născut la 1749, a studiat la Leipzig, a fost însă așa de „silitor”, încât profesorii o sută de ani au vorbit de el ca de o pildă urâtă. Bea ca un șarpe, însă numai alcool de cel mai bun, iubia fetele ca un adevărat Don Juan, se bătea, scurt ducea o viață foarte veselă, demnă de pana lui E. T. A. Hoffmann; până când din pricina petrecerilor a început să scuipe sânge. Când omul vede primejdia cu ochii, se îndreptează; Goethe a scris pe „Werther”, evanghelia unei generații romantice, sentimentale, otrăvite cu melancolia pesimismului și a devenit celebru peste noapte, ca să zicem așa: s'a înamorat ca un școlar de babornița de Charlotte von Stein, de altfel o femeie măritată foarte spirituală, a hoinărit prin lume și în cele din urmă s'a însurat cu o femeie de al cărei trecut se șopteau multe. La Weimar a ajuns la demnități înalte, a făcut avere purta spadă și guler der aur.

Era de 74 de ani când la Marienbad s'a înamorat de o fată de 19 ani și se purta cu gânduri de sinucideri. Un infam!

Până aici cele scrise de ziarul ceh. La întâiul moment ni-se pare curioasă această biografie, însă după câteva clipe de meditare involuntar compătimesti autorul ei.

Ce trist. Dsa confundă politica cu literatura. Dacă dsa purta ura pe nemți, cari au provocat războiul, nu trebuia să poarte ură și lui Göthe, unul dintre cei mai mari genii ai lumii.

Arta este artă și în Cehoslovacia ca și în China și în Germania ca și în Franța.

O expoziție a operelor lui Grigorescu

IN PALATUL Fundației Principele Carol str. Doctor Kalinderu 10, din București s'a expus un mare număr din operele caracteristice ale pictorului Grigorescu. În acest sens se face posibilă studierea și înțelegerea acestei glorii artistice a neamului nostru.

Di profesor I. D. Ștefanescu a ținut cu această ocazie o serie întreagă de conferințe despre opera marelui artist, la care a participat un public foarte numeros.

O G L I N D A L U M I I

INVENTATORUL CĂRȚILOR POSTALE

Z IARUL vienez Neue Freie Presse cu data de 27 Ianuarie 1869 publică un articol intitulat „Un nou mijloc de corespondență” și iscălit de d-rul E. Herman.

Numitul doctor arată câte greutăți presintă corespondența prin scrisori: Trebuie să cauți hârtie, plic, marcă, ceia ce răpește timp și bani. Ca îndreptare propunea cărțile postale.

Câteva săptămâni după apariția articolului, fu invitat la directorul general al poștelor, iar la 10 Octombrie, 1869 apăru întâia serie de cărți postale. Dela Austro-Ungaria sistemul acesta practic fu luat de toate țările.

PÂINE VECHĂ DE 2500 ANI

D ACĂ „grâul mumiei care s'a găsit în mormintele faraonilor și care zice-se, produce roade noi este de domeniul șarlataniei, totuși în timpul din urmă s'a desgroat niște pâine, care ar fi veche de 2500 ani.

După informațiunea unei reviste engleze, pâinea aceasta s'a găsit de un arheolog în Siria și după spusa lui a fost coaptă în anul 560 înainte de Christos.

Pâinea se găsea într'o stare excelentă și s'a descoperit într'un mormânt bine sigiliat, învelit într'o bucată de postav.

Altă pâine din antichitate s'a desgroat la Pompei. Pâinea era într'un cuptor foarte bine conservat și se mai putea citi pe ea numele brutarului, deși era puțin carbonizată.

La Amberston în Devonshire se păstrează o pâine, care deși nu este veche de mii de ani, totuși are o vârstă de mai multe sute de ani. Pâinea aceasta a fost oferită acum 700 de ani de către regele Ioan al Angliei unui membru al familiei Soar, ca simbol al unei danii de moșie și se găsește deatunci neîntreupt în posesiunea acestei ginți.

„REGELE MĂRCILOR“

E STE americanul Hind, care posedă cele mai rare mărci din lume. El nu este numai cumpărător pentru orice rarități de cele mai cumpe, ci are și o colecțiune completă, care se află în fruntea tuturor colecțiilor din lume. Hind a împărțat și o mare parte din exem-

plarele rare din renumita colecțiune Ferra. Pentru o bucată a plătit colosal suma de 7600 lire sterline. Pentru două mărci de 1 și 2 pence „Post Office Mauritib” ce se aflau pe un plic și făcea parte din colecțiunea Argentiere, a plătit suma de 11.000 lire sterline.

Hind colecționează de vreo 30 de ani, este președinte și membru într'o serie de organizațiuni filatelice importante.

UN RĂMAȘAG CIUDAT

L A spitalul central a fost adus eri, de către doi tovarăși, muncitorul Nicanor Zacela, care după două ore de chin a încetat din viață.

Moartea i se trage dintr'un curios rămășag, făcut cu tovarășii săi, a-nume de a mânca 50 de ouă și a bea numai un pahar de vin.

După ce mâncase însă 45 de ouă, Zacela căzu jos și fu adus la spital unde după câteva ore — încetă din viață.

MUMII FALȘE

D E când a murit lord Carnarvon muzele din Anglia s'au pomenit cu o mulțime de colete mari și mici, cuprinzând diferite mumii sau bucăți de mumii, trimise, de colecționari necunoscuți, de teama blestemului lui Tut-Ank-Amon. Aproape toate aceste mumii s'au văzut că sunt false, fabricate într'o fabrică de mumii din Alexandria.

PROECTUL UNEI CĂI FERATE PRIN SAHARA

I NTR'O recentă ședință a soc. franceze pentru comerț și industrie s'a discutat cu aprindere importantă coloniilor franceze din Africa. S'a spus că spre a scăpa de atârnarea de străinătate, Franța trebuie să și procure materiile prime din Africa. Dacă s'ar stabili o legătură pe uscat între teritoriul Nigerului și porturile Mării Mediterane, s'a putea transporta produsele Africii interioare exclusiv pe teritoriul francez la Marea Mediterană.

După cum spune „European Commercial” s'a examinat construirea unei căi ferate transsahariene, căreia nu se opun dificultăți tocmai de neînvinș. Cheltuelile s'ar ridica la un miliard de franci. O linie, care leagă două teritorii din cari fiecare numără o populație de 12 milioane, ar garanta venituri considerabile. Teritoriul fluviului Niger singur ar putea produce 200.000 de tone de

bumbac în valoare de două miliarde franci. Prin legătura aceasta a coloniilor franceze din Africa nord-vestică cu cele din Africa centrală s'ar ușura foarte mult și apărarea și administrarea coloniilor africane.

TELEFON ÎN TREN

E XPRESUL-Berlin-Hamburg a fost prevăzut acum cu telefonie fără fir. Ministrul poștelor german și alți funcționari s'au urcat în acest expres, pentru a încerca noua instalație. Ei au vorbit cu președintele republicii și cu un șir întreg de personalități și s'au convins că pe când trenul era în mers cu cea mai mare viteză, peste 100 km. pe oră, au putut obține legătura cu orice abonat din Berlin sau Hamburg, ba că abonatul chemat nici nu băga de seamă că vorbește cu un post care se mișcă cu o repezițiune vertiginoasă.

UN PICTOR FĂRĂ MĂINI

L A expoziția de tablouri care s'a deschis de curând la Royal Academy din Londra a expus și un tânăr mutilat din război, d. Weaver Hawkins, care merită o mențiune specială din cauza condițiilor remarcabile în cari a trebuit să lucreze.

Fiind grav rănit în cursul bătăliei dela Somme, tânărul pictor a trebuit să se supui la numeroase operațiuni în urma cărora a pierdut aproape complect uzul mâinilor și brațelor. Timp de mai mulți ani, a fost incapabil de a duce el însuși un obiect la gură; dar animat de un frumos curaj, a încercat să picteze, ținând penelul între dinți. A isbutit să execute astfel vre-o.6 tablouri, dintre cari unele foarte remarcabile; în special gravurile și acuarelele sale sunt foarte apreciate de cunoscători. Eforturile i-au fost acum încoronate prin admiterea la Academia regală a tabloului său în ulei reprezentând piața din Tanger.

TITLU DE DOCTOR PENTRU INGINERI ÎN FRANȚA

R ĂSPUNZÂND la o interpelare în parlamentul francez, ministrul a declarat că decretul cu privire la crearea unui titlu de doctor pentru ingineri la facultatea de științe va apare în curând în „Journal Officiel”. Nu se va putea însă pune în aplicare până nu se vor face lista școalelor și institutelor, ai căror foști elevi vor avea dreptul să concureze pentru acest titlu.

POETUL ȘI PROZATORUL

POETUL nu scrie aproape nici o dată cugetarea. Prozatorul nu e adânc și plin de adevăr decât prima. Poetul în schimb o simte căci pentru a-și exprima ideea sa ori care ar fi, el trebuie să muncească mult și aceasta chiar și pentru rimă. Însă în timpul acestei munci forțate, o mulțime de comentarii, de specte diverse, și de consecințe diverse se ridică în tot necesar; excepția făcându-o un idiot care riștează un plagiat. Toate acestea sunt mai mult sau mai puțin bune, strălucitoare, juste și seducătoare, e amăgesc, explică și te încântă. Pentru prozator ele unt vine, minereuri; pentru poet reflexele unei prisme. Poetului nu-i trebuie decât o izbucnire a sufletului, o idee-mamă căreia el să i se alipiască.

El dacă nu ar avea decât câteva rânduri de scris, estul trebuie să-i vie, de aci rezultă poezia aceea care e predispune gândirii. În orice vers remarcabil al unui adevărat poet se găsesc lucruri cari exprimă mult mai mult decât ceace e scris, și acestea rămânând să le înlocuiască cititorul după ideile și gusturile sale și după puterea sa.

Să vorbim de melodie. Toată lumea o simte: începând cu spectatorii de la Scala, unde femeile se leagă agale sub candelabrele aprinse și până la pășorii din Beoția cari opresc turmele lor cu un șuerat.

Spre aceste locuri se îndreaptă mai ales pasiunea poetului. Poezia este așa de esențial muzicală, încât nu există nici o gândire frumoasă înaintea căreia poetul să nu se retragă în caz că nu a găsit-o plină de melodie. În urma acestei neîncetate cercetări el ajunge să scrie nu numai cuvinte ci și gândiri în cari domină melodia. Prozatorul e mai fricit, căci lui nu îi trebuie decât un soi de gust care evită disonanțele, și o mare efortărea trudă ușoară care constă din cercetarea cuvintelor cari se pot grupa într'un mod plăcut. Când însă pe scriitor îl preocupă mai mult acest gust și această cercetare el pierde mult din greutatea gândirii. Un cuvânt e în deajuns pentru a lămuri acest fapt: proza n'are un ritm determinat, ori fără ritm nu există melodie. Ori din momentul în care pentru aducerea la îndeplinire a unui scop se întrebunțează un mijloc de care te poți lipsi, la ce bun să îl mai menții? Ce s'ar zice de un om care având o afacere urgentă s-ar impune să nu meargă pe stradă decât cu pași rari și domoli? Asemănător acestuia e și prozatorul care-și cadentează cuvintele, căci și el are un lucru urgent, acela de a scrie ceace gândește și nimic altceva. Poetul tocmai contrar e mai strâns în acțiunea sa căci el trebuie să observe totdeauna ritmul și măsura. Talentul său e în atârnare de acestea, cari sunt, pentru el legi sfinte. Respectarea lor folositoare lui, căci mulțumită lor ritmul și măsura îi vin pe buzele sale, iar fără de ele ar fi mut.

Dar să pătrundem mai adânc, cu toate că scopul meu nu este să probez că prozatorul e un pieton iar poetul un cavaler, ci numai că aceștia sunt două noțiuni diferite aproape antipatice una alteia. Această afirmație e așa de adevărată încât nu arareori vezi printre cititori, oameni inteligenți și cu un gust dezvoltat arătând o preferință pentru proză și neînțelegând nimic din poezie. Alții contrar, aproape ignoranți, străini literaturii se lasă furați — fără a ști de ce — de murmurul unor rime până la un grad când li-e imposibilă examirarea unei gândiri îndată ce ea e scrisă în versuri. Ce ne vedește acest fapt? Trebuie să recunoaștem că o deosebire de procedee nu e îndestulătoare pentru a motiva de o parte așa o mare repulziune iar de cealaltă parte o așa de mare atragere.

Romancierul; scriitorul dramatic; moralistul, istoricul, filosoful, văd raporturile dintre lucruri, poetul înțelege esența. Geniul său creator, caută în toate forțele creatoare. Gândirea sa este un isvor care pornește din pământ; nu îi cere să se amestece în politică sau să raționeze asupra cutării fapt care se petrece la doi poși de el. Poetul ignorează aceste jocuri ale fanteziei și aceste schimbări a speciei umane; el nu cunoaște decât un om, pe acela care e identic în toate timpurile.

Poetul nu s'a gândit niciodată dacă pământul se învârtă împrejurul soarelui; el e indiferent față de afacerile publice și și-le neglijează pe ale sale, lui îi ajung lucrările naturii. Cea mai mică ființă, cea mai neînsemnată creatură îi atrage curiozitatea sa numai prin faptul că există. Marele Goethe lăsa condeiul din mână pentru a cerceta și privi ore întregi o piatră, căci el știa că în toate lucrurile se află un mic secret al divinității. Astfel procedează poetul când privește pe oameni ca pe niște gândiri mute. În timp ce visătorii cari aiurează caută să-și satisfacă exaltarea lor prin declamări umflate și prin zadarnică risipă de vorbe, el privește călduros formele materiei și caută să pătrundă în adâncul măduvei lumii.

Din privire, simțire și exprimare constă viața sa; toate îi vorbesc; el stă de vorbă cu un fir de iarbă, în toate lucrurile cari îi atrag ochii, chiar în cele mai urâte el seamănă și nutrește neîncetat amorul supremiei frumuseții. În toate sentimentele cari îl încearcă în toate acțiunile la cari e martor, el caută adevărul veșnic. Nedomirir și la începutul ca și la sfârșitul vieții sale. Ajuns la culmea gloriei sale, ultima privire pe care o aruncă asupra acestei lumi e aceea a unui copil.

Musset.

CÂNTEC ÎN NOAPTE

Luna albă strălucește,
Cade floarea de salcâm
Pași târzii se pierd în noapte
Pe întisul caldarâm.

Doă lebede veghiază
Lângă lacul aurit.
Cade floarea parfumată
Și Natura-a adormit.

Doar izvoarele colindă
Coborând încet pe deal,
Doar ciobanii-și plâng durerea
În răsunset de caval.

A. NEGURĂ

CE ESTE OMUL? de C. T. RUSSELL

„Când privești cerurile tale, lucrul degetelor tale, luna și stelele, pe cari tu le-ai așezat: Ce este omul de-ți amintești de dânsul, și fiul omului, de iei seamă la el? Cu puțin mai mic decât pe îngeri l-ai făcut, cu onoare și cu mărire l-ai încoronat; l-ai făcut domn peste lucrurile mânelor tale; toate le-ai spus sub picioarele lui: toate oile și toți boii, ba și fearele câmpului; păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mării“. — Psalm 8:4-9.

INTREBAREA profetului cu privire la om, s'a pus, credem noi, oricărui om inteligent. Vom ocoli într'adins a vorbi aici despre ce este omul propriu, sufletul și trupul, cu mecanismul, ființa, funcția și legătura ce există între ele. Aceea vom face mai târziu. În articolul de față vom arunca numai o privire la poziția omului în Univers. Cum unul călătorește pe Ocean și privește la întinsa lățime și lungime a apei, care pare fără țărmuri, și privește călătoria unei corăbii pe ea, el să gândește: ce mic lucru este omul! Ce mic obiect în Univers! Iar când ne îndreptăm ochii spre ceruri, și ne amintim că ele reprezintă iscusița și o atât de neamărginită putere dumnezească, noi devenim uimiți. Când soco-

PASIOR RUSSELL

tim cerurile și ne dăm seama că toate stelele lui, afară de planetele cari aparțin sistemului nostru solar, sunt de fapt fiecare un soare, și că în jurul fiecărui din acești sori, să învârtesc planete nenumărate cum să învârtă pământul în jurul soarelui, și când ne gândim la numărul acestor sori, și planetele lor, noi încremenim și ne simțim tot mai mult micimea noastră.

Noi întrebăm pe astronomi despre numărul acestor sori, și ei ne spun că sunt o sută de milioane în vedere. Și dacă am socoti planetele ce se învârt în jurul acestei sute de milioane de sori, la zece de fiecare, avem zecile de milioane de planete sau lumi. Și ei ne mai spun, că dacă ne-am lua poziția noastră pe cea mai îndepărtată din acestea, am vedea încă de acolo încolo pe atâtea, și pe atâtea!

Mintile noastre se înspăimântă când începem a ne gândi la ceruri, — lucrul degetelor lui Dumnezeu, — și atunci considerăm pe om! Ce lucru mic este el în socoteala lui Dumnezeu! Atunci noi ne dăm seama și apreciem ceea ce spune Scriptura, că la ce și cu ce să aseamănăm omul în socoteala lui Dumnezeu — cu „praful din balanță“ — ce nici nu e vrednic de luat în seamă. (Isaia 40:15) Desigur am fost toți la măcelărie și am văzut cum măcelarul nici nu pune socoteală pe praful din balanța sa. Așa-i omul, el este atât de mic lucru în univers, încât noi ne mirăm că Dumnezeu să aibă vre-un interes în noi deloc.

„L-ai făcut domn peste lucrurile mânelor tale.“

De n'am avea Scriptura, noi am fi fără cunoștință de interesul lui Dumnezeu în noi, și cu dreptate ne-am putea cugeta că Dumnezeu e atât de mare de el nici nu pune socoteală pe noi. Inșă când Dumnezeu să descopere nouă pe sine prin Scripturi, începem a vedea îndată nu numai puterea dumnezească manifestată în creerea tuturor acestor lumi și planete, dar

ne dăm seamă totodată de manifestarea aceiași puteri în purtările lui Dumnezeu cu noi. Iubirea, înțelepciunea și dreptatea lui Dumnezeu au fost deosebite exercitate în folosul omului, dar într'un fel misterios așa că omul le va putea aprecia numai la urmă, când planul marelui Arhitect divin va fi fost îndeplinit. Ce minunată bunăvoință din partea Creatorului că el să ia seamă la noi!

Dară textul nostru nu se oprește aici. El înaintează a ne da lămuriri mai departe cu privire la om, punând întrebarea: „Ce este omul de-ți amintești de el, și fiul omului, de iei seama la el?“ Răspunsul este măreț și categoric: „Cu puțin mai mic decât pe îngeri l-ai făcut.“ Numai cu puțin mai pe jos este cugetul! Scripturile vorbesc de îngeri, și ne spun că sunt mai multe feluri și ranguri, unii mai înalți decât alții, însă toți desăvârșiți. Frumoase, mărețe și încântătoare trebuie să fie aceste ființe cerești cari petrec totdeauna în prezența Tatălui lor ceresc! Iar omul, — ce cuget înspăimântător! — este numai cu un grad mai pe jos de aceste glorioase ființe cerești. Acest grad mai jos este natura umană, omul având toate celelalte însușiri ca și îngeri.

Atunci avem în lume deosebite grade și ranguri de viață animală — fearele câmpului, peștii mării, păsările aerului, cu fel de fel de calități, însușiri și apariențe în fiecare — și apoi omul! Cel mai înalt din toate aceste vietăți pământești; și el stă față de toate acestea creațiuni cum stă Dumnezeu față de întregul univers. Aceasta este marea onoare ce marele Creator o încredințase primelor sale creaturi umane!

Mai înainte de a fi creat Dumnezeu pe om el îi creă o împărăție, în care omul fu întronat ca rege. Aceasta înainte pregătită împărăție era pământul cu toată plinătatea de pe dânsul o parte din care fu reprezentată prin grădina Eden, în forma cărei devenea gradual tot pământul prefăcut, și va fi prefăcut sub stăpânirea de o mie de ani a lui Christos. Toate creaturile mai joase de pe pământ erau supuse și cărmuite de om. Când mărețea împărăție a fost inaugurată, iar omul a luat-o în primire ca să o cărmuească și să se bucure de dânsa, Dumnezeu i-a zis: „Creșteți și vă înmulțiți, și umpleți tot pământul, și-l supuneți pe dânsul, și domniți peste peștii mării, și peste păsările aerului, și peste toate animalele câte să mișcă pe pământ.“ Impărăția plantelor și vegetalelor — întreg produsul pământului cu miriadele lui varietăți (feluri) — fu încredințată omului, de asemenea. Cu alte cuvinte, omul a fost creat și numit rege al pământului, cum este Dumnezeu rege al universului! — 1 Moisi 1:28-31.

E o mare greșeală de a ne presupune că Dumnezeu a făcut pe om la început, sau are să fie când el va lua iarăși în stăpânire treburile pământești, că om să domnească peste om, și unul să fie serv și slav celuilalt. Aceasta politică începu cu intrarea în lume

păcatului, și prin de sine punere a lui Satan ca să-
ie omului conducător. Starea aceasta anormală odată
u isprăvirea lui și a împărăției sale de egoizm, de
leptate, sclăvie, păcat și moarte, va înceta.

O altă credință deșartă care stăpânește în măsură
nare sau mai mică creștinismul de azi și din veacu-
ile trecute, este teoria că, căderea omului din favo-
ea lui Dumnezeu a fost o decădere de dreptul în-
ad; și că Dumnezeu voind să scape pe om de chin
i de diavol, care după aceasta teorie și credință să
are suveran și impotent față de Dumnezeu, ridică
pe om în cer. Nimic nu poate fi mai departe de ade-
văr decât aceasta credință. Omul nu a fost creat pen-
ru cer, și nici nu va ajunge el acolo vre-odată. Dacă
Dumnezeu voia pe om în cer desigur că el îl putea
reea de dreptul acolo, înconjurând astfel experiența
ristă și dureroasă cu păcatul și moartea, cari au fost
partea creaturilor sale de pe pământ timp de 6000
de ani. După aceasta teorie creerea pământului era
de prisos. Dar scripturile afirmă sus și tare, că „Dum-
nezeu nu creă pământul în zădar, ci ea să se lo-
uiască.“ (Isaia 45:18) Pământul n'a fost încă locuit
și nici locuibil cum va fi el când va fi prefăcut con-
form planului divin — Raiu. Cuvintele Domnului se
referă la viitor când spune, „fericiți sunt cei blânzi,
că aceia vor moșteni pământul.“

Acest fapt, că anume omul a fost făcut să moște-
nească pământul în veci, nu în schimbă programul au-
torului divin de alege din omenire un număr hotărât
și mărginit de ființe, pe cari el era hotărât de a le
înălța la starea cerească prin o schimbare de natură.
Invitarea și chemarea acestui număr a durat întreg
veacul Evangheliei, începând cu venirea lui Isus pe
pământ și să termină cu venirea lui a doua. Pe clasa
aceasta Isus o numește „o turmă mică“, fiind că con-
dițiunile de admitere au fost și sunt atât de aspre, iar
stindardul (țelul) atât de înalt, încât numai la puțini
le-a păsă de aceasta mare îmbiere dumnezească.

Revenind la subiectul nostru, găsim că la sfârșitul
celor 7000 zile mari (sau epoci, fiecare epocă de
câte 7000 de ani, sau $6 \times 7000 = 42,000$ de ani), în
cursul căror Dumnezeu, într'un mod cu totul natu-
ral, întrebuițând puterea dumnezească, dezvoltă și
pregătește pământul cu toată plinătatea de pe dânsul,
fu creat omul. Nu numai că a fost omul o creațiune cu
totul deosebită și mai înaltă decât toate celelalte,
fiind creat în chipul moral a lui Dumnezeu și inze-
trat cu puteri de judecată, cari creaturilor mai joase
le lipseau și le lipsesc, dar pe lângă acestea, fu făcut
în *asemănarea* lui Dumnezeu — fu făcut rege al pământului
și domn peste toate ce se mișcau pe dânsul, și toate erau
supuse și ascultau de dânsul.

Așa ni-se spune în acesta Psalm: „L-ai făcut domn
peste lucrurile mânelor Tale, toate le-ai pus sub pi-
cioarele (stăpânirea) lui.“ Privită din acest punct de
vedere, ce măreată creatură a fost omul! De și cu
puțin mai pe jos de îngeri în grad, în ce privește natu-
ra lui, fiind îngerii mai străluciți prin natura lor
spirituală, totuși acest Psalm vorbește de om ca fiind
mai pe sus de îngeri prin domnia sau stăpânirea ce
el a căpătat-o peste pământ dela Creatorul său, o
stăpânire în felul ei pe care îngerii nu o au. Ei sunt

toți servii Creatorului și trimișii lui în acest scop. —
Evrei 1:14.

Omului însă — în asemănarea Creatorului său —
i sa dat stăpânire și a avut o împărăție. De sigur
aceasta fu o onoare mare — „Cu onoare și mărire
l-ai încoronat, l-ai făcut domn peste lucrurile mânelor
Tale.“

De unde vine deci mizeria de astăzi?

Cu mare potrivire să poate deci întreba: dacă Dum-
nezeu a fost și este atât de cu băgare de seamă la
omenire, și a înălțat pe om atât de mult: de ce nu a
făcut el, prin urmare, o pregătire mai bună pentru
el pe pământ? De unde vine că omul este supus stă-
rilor de astăzi nefavorabile? Pentru ce este atâtea în-
tristare, durere, stigăt, vaiet și pe urmă moartea le-
stârpește definitiv? Pentru ce există furtuni, orcane,
trăznet, cutremure, foame, secetă, ciumă, epidemii și
fel de fel de nenorociri asupra omului? — Pentru ce
să petrec toate acestea, dacă Dumnezeu astfel să în-
grijește de om?

La toate aceste întrebări, și o mulțime altele de
aceeaș natură, noi am fi fără răspuns dacă acest răs-
puns nu ne-ar fi dat nouă prin Biblie. În aceasta mare
carte, care e cartea cărților, noi găsim cheia care
deschide întreaga situație. La început pregătirea lui
Dumnezeu pentru om a fost de așa fel că el nu tre-
buia să fie supus acestor nenorociri. Creat desăvâr-
șit, omul era liber de durere, vaiet, mizerie și neca-
zuri cari provin dintr'o viață anormală și neharmonie
cu legile naturii și a Creatorului, și a fost așezat în-
tr'un loc cu împrejurări favorabile și desăvârșite,
așezat în grădina desăvârșită a Edenului, cu toate
cele de trebuință pentru o viață fericită la îndemână
— fără furtuni, orcane, epidemii, dureri, greutăți și
suferinți. În această stare fericită omul putea trăi în
veci. Aceasta fu starea măreată a fiului uman a lui
Dumnezeu.

De unde vine dar schimbarea de azi? Aceasta mare
schimbare, aceasta viață criminală, precum și toate
alte nenorociri ce le vedem în jurul nostru, sunt ur-
marea păcatului. Așa cetim: „Printr'un om intră pă-
catul în lume (păcat nu ese înainte de aceasta), și
prin păcat moartea; iar moartea trecu la toți oamenii,
pentru că toți păcătuiră.“ (Romani 5:12) Omul n'a
fost supus morții înainte de ivirea păcatului; și moar-
tea este pricinuită prin dureri. De aceea, toate dure-
rile, vaietele, plânsurile și îmbolnăvirile ce le experien-
țăm noi astăzi sunt urmarea acestui proces al muri-
rei. Acul sau puterea morții, ca și un vierme într'un
măr sănătos sau lemn, lucrează în om și-i ruinează
tot corpul și viața lui. Noi toți suntem născuți sub
aceasta pedeapsă pe care nici unul din noi n'o putem
încunjura: „Intru fără de legi m'am născut, și în pă-
cate m'a conceput mama mea.“ (Psalm 51:7) Deja
dela naștere avem astfel otrava păcatului în noi care
ne duce pe toți la mormânt — la putrezire. Scriptu-
rile afirmă că prin aceasta abatere și decădere întreg
neamul omenesc sunt „fii ai mâniei.“

Dar „mânia lui Dumnezeu“, înseamnă ea vecinicul
chin? Nu, nu într'un adevăr! Credința aceasta cum
și învățătura despre veșnicul chin ne-a rămas nouă

dela părinți și strămoși, cari poate cu intenție bună ni le-au lăsat; însă cari erau confuzi din cauza „fumu-ului“ produs de învățăturile rătăcitoare ce au luat ființă în „veacurile întunecate“, cari învățăături au fost fabricate în conformitate cu spiritul acelei vremi — spiritul de a chinui unul pe altul. Sub influența acestor rătăcirii, cu care s'a îmbătat aproape întreaga lume creștină de atunci, și din care cea mai mare parte nu s'a trezit nici acum, oamenii au atribuit aceleaș sentimente diavolești și închiziționale și Creatorului divin. Autorul chinului este însuși Satan, dușmanul omului și a lui Dumnezeu. Ceea mai aspră pedeapsă — o pedeapsă dreaptă când să impune — este moartea. Aceasta este pedeapsă impusă de Dumnezeu asupra omului. „In ziua în care vei păcătui, vei muri.“ Nimic nu se amintește de chin. Mânia lui Dumnezeu o vedem în toată părțile lucrând; și, cum mărturisește apostolul, ea „să descopere în trupurile noastre“ — prin dureri, vaete, tristețe, bolnăviri și nedeșăvârșiri morale și fizice.

După despărțirea omului de către Creatorul său, prin călcarea poruncei sale, omul fu scos din starea desăvârșită a Edenului — a fost seos în starea nedeșăvârșită a pământului nedeșăvârșit, cu împrejurări nefavorabile pentru o viață desăvârșită și de veci. Aceste stări nefavorabile, împreună cu otrava sau veninul păcatului care deja atinsese pe om, au lucrat spre nimicirea lui. Cu toate că Dumnezeu putea desăvârși întreg pământul, făcându-l în asemenea grădinei Eden, el l-a lăsat negata, nepregătit, și a făcut pentru om numai o „grădină în Eden spre răsărit“, în care ascultarea lui să fie pusă la probă și dovedită. Înțelepciunea dumnezească prevăzu decăderea omului în păcat și deaceea a lăsat pământul, în afară de grădina Eden, într'o stare negata, nesăvârșită, nedeșăvârșită. Iar la scoaterea din Eden a lui Adam și a soatei sale, Dumnezeu ia zis: „Blestemat să fie pământul (lăsat negata și nedeșăvârșit) din cauza ta; spini și pălămidă îți va crește (pământul) tie; cu dureri vei mânca dintrinsul în toate zilele vieții tale și întru sudoarea feței tale vei mânca pâinea, până ce te vei întoarce în pământul (notați că nu se zice *in iad*) din care ești luat; că (suflet nemuritor ești, și la moarte în cer vei merge? — Nu! ci) țărână ești și în țărână te vei întoarce.“ — 1 Moisi 3:17-19.

Cu alte cuvinte, marea pedeapsă, pedeapsa cea mai aspră, asupra rasei noastre este moartea — „vei muri.“ (Facere 2:17) Aceasta pedeapsă stă asupra rasei omenesci de peste 6000 de ani. Paginile istoriei începând cu ziua lui Adam și până azi, sunt păcate cu păcat și mâhnire, durere și vaete, pentru că toți am fost păcătoși; și pentru că suntem păcătoși, Dumnezeu este șilit să ne trateze potrivit dreptei sale legi în contra păcatului: „cu moarte să muriți.“

Dacă aceasta este numai laturea tristă a afacerii, n'are ea și o altă lature? Nu este vre-o nădejde pentru noi? Ah, aceiaș binecuvântată carte — Biblia — ne spune nouă și despre aceasta. Vestea Evangheliei, cuvânt care înseamnă „vestea bună“, arată că Dumnezeu are și o veste bună pentru cei osândiți din cauza păcatului la moarte.

Ce-i veste evangheliei?

Noi întrebăm: ce este aceea bună veste? Scripturile ne răspund, că ea constă în bunătatea fără de margini a Creatorului nostru; că de și dreptatea lui l'a obligat să condamne pe om la moarte, iubirea lui a intervenit pentru scăparea omului, trimițând în lume pe unicul său Fiu, care să moară și să răscumpere pe om de sub condamnarea morții; că Isus Christos a lăsat mărirea cerească, a venit jos și a murit „drept pentru cei nedrepti“, pentru a recăștiga omului drepturile, viața, fericirea și regatul dela început. Insuși Isus ne spune că misiunea lui în lume a fost „să-și dea sufletul său preț de răscumpărare pentru mulți“; și iarăși: „Fiul omului a venit să caute și să afle (răscumpere) ceea ce era pierdut.“ — Matei 20:28; Luca 19:10.

cu scopul să mântuie pe om, unde este mântuirea?

Foarte bine, vor zice unii, dar dacă Isus a venit N'a murit el acum 1900 de ani și, nu suntem noi sub aceeaș domnie a păcatului și a morței ca și atunci? Da, foarte adevărat. Unde este dară binecuvântarea ce trebuia să vie prin Isus? Noi răspundem că întârzierea aceasta să face potrivit unui plan dinainte aranjat. Planul acesta prevede în el două feluri de mântuiri sau binecuvântări. Prima este o binecuvântare prin speranță și credință, a căror răsplată va fi ceea mai mare ce Dumnezeu o poate da vre-unei din creaturile sale ceteri sau pământești. Aceasta mântuire constă prin alegerea dintre oameni a unei clase pe care scripturile o numesc biserica lui Christos, corpul său, pe care la a doua sa venire el o va ridica la starea spirituală prin învierea dintâi. Făgăduința făcută acestora este aceasta: „Fericit și sfânt este cine are parte la învierea dintâi: asupar acestora a doua moarte nu are stăpânire, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor împărăți cu dânsul o mie de ani.“ (Apocalipsul 20:6) Și iarăși cetim: „Biruintorului îi voi da să șade cu mine pe tronul meu, fiind că și eu am biruit și m'am așezat cu Tatăl meu pe tronul său. Cine are ureche asculte.“ (Apocalipsul 3:12) Condițiunea este *biruinta*. Biruintă asupra păcatului și valurilor nedreptăților de azi. Biruintă în lupta bună a credinței, după ce unul s'a consacrat să umble pe urma lui Isus. De acești, spune Isus, că se vor găsi numai puțini de tot în tot acest timp lung de optsprezece veacuri. iar la alt loc în Scriptură să precizează chiar numărul lor. — Apocalipsul 14:1.

A doua mântuire va fi o mântuire generală, de care va putea beneficia întreg neamul omenesc. Ea constă din faptul că Dumnezeu prevăzând un răscumpărător, iar acest răscumpărător plătind prețul răscumpărării cu propria sa viață, are să fie o înviere a morților. După învierea sa, marele Răscumpărător a făcut declarația că el are în mâna sa „cheile morții și a mormântului.“ Cheia va să zică a deschide ceva ce este închis. Rasa noastră este închisă în mormânt cu zăvoarele morții. La adoua sa arătare Isus v'a întrebuința aceste chei și va declara: „Sculți-vă și cântați, voi locuitori ai pulberii! Și pământul va arunca afară pe cei morți, și moartele mele corpuri se vor scula.“ (Isaia 26:19) Va urma apoi făgăduita Epocă

de Aur pe pământ, aceea epocă glorioasă, în care orice păcat și întristare și năcaz vor fi alungate pentru totdeauna, iar omenirea timp de 1000 de ani va fi sub stăpânirea și ocrotirea Fiului lui Dumnezeu, care eliberându-i din mormânt îi va ridica treptat la desăvârșirea mentală, morală și fizică. „Va șterge ori ce lacrimă din ochii lor, și moarte nu va mai fi.“ Domnia lui Satan, a păcatului, a asupririi, a nedreptății va fi astfel pentru totdeauna răsturnată.

Aceasta va fi mia de ani a domniei messianice, mia de ani de ridicare a lumii, mia de ani în care Satan va fi legat, ca „să nu mai rățească neamurile“, iar la sfârșitul ei, nimicuit cu totul; mia de ani în care cunoștința de Dumnezeu va umplea tot pământ) nimicuit va fi din popor.“ Astfel la finea miei starea lui Paradisă, care fu ilustrată prin grădina Eden. mia de ani la sfârșitul cărei toate creaturile din cer și de pe pământ vor fi auzite într'un glas cântând cinste și mărire celui care șede pe tron (Tatălui) și Melușelului (Domnului Isus) în veci vecilor.

Cu toate acestea, aceasta măreață lucrare mai are și o altă latură. Aceleași scripturi care ne explică în mod atât de amănunțit de alegerea și preamărirea bisericii, și apoi de binecuvântările pentru fericirea întregului neam omenesc pe pământ, aceleași scripturi cari spun de readucerea sau restaurarea pe pământ a Paradisului — tot ele ne spun că va fi o clasă de incorigibili, o clasă de oameni cari nu vor să se înșchimbă cu nici un preț, nu vor să aprecieze favoarea lui Dumnezeu și binecuvântările domniei lui Christos, și aceștia vor fi pedepsiți. Pedepsa lor nu va fi, mulțumită lui Dumnezeu, vecinicul chin, ci nimicire totală „dela fața Domnului și mărirea puterii lui.“ (2° Tesaloniceni 1:9) „Ori ce suflet care nu va fi ascultat de acel Profet (Christos, care va domni atunci pe pământ) nimic va fi din popor.“ Astfel la finea miei de ani pământul va fi curățit de pângăritori și orice urmă a păcatului va fi ștearsă, iar omenirea desăvârșită și dragălașă va putea trăi în veci în fericire.

ESTE NOAPTE DAR VINE DIMINEAȚA

Flacăra munții, colinele strălucesc glorios,
Cerul radiază în frumuseță maiestos;
Dimineata de / profeți de mult văzută,
E 'nflorită și măreț trezită.
Totuși, deși munții strălucesc în lumină mare,
Deși cerul deasupra 'mi surâde 'n splendoare;
Cei ce dorm acolo jos, nu știu aceasta,
Pe adâncimi și văi îi acopere întunerecul și ceața,
Observatorul de pe Turnuri dă semn și vesel grăește:
Trezii-vă, dormitorilor, dimineata mărită se ivește!
Frumos e împodobită Mireasa Melului,
Sus dar, și faceți drum în pustiu Domnului!
Ci vestea n'a trezit încă pe toți din dormire,
Numai puțini s'au sculat la strigătul de trezire!
Și strigătorii din ceas în ceas să 'nalță și duc vestea
Și întreabă: O, păzitorule, ce e cu noaptea?
Cad invențiunile artei de ură omenești și se dărâmă
Să clătește puternic domnia lacomă.
Țesătura minciunei ca aburul sboară și dispare,
Pe măsură ce dimineata devine mai strălucitoare.
Iar în vreme ce cei drepti se bucură tare,
Că încătușare după încătușare se sfărâmă și dispare;
Sunete grozave să aud: „ceriul se prăbușește“,
O mare de flăcări aprinde lumea și se trezește.
Trezii-vă, voi dormitori, minunați-vă de lumină,
Care vă îndrumă pe voi la un liman de odihnă,
Lucește dimineata, dar încă nu ard pe-deplin zorile,
Soarele dreptății însă alungă noaptea neagră a

[fărădelegilor.

V. CIUCAȘ.

Fiecare familie

are, în vremurile de astăzi, nevoie de mângâieri; și fiecare om și femeie, dorește pace, liniște și fericire sufletească și spirituală. Numai aceea, însă,

care se adapă la fântâna lui Dumnezeu

(BIBLIA) regăsească această liniște, fericire și asigurare despre viitor. BIBLIA este o carte mare, apoi este scrisă în pilde, ziceri îptunecate, profeții, etc. și omul neobișnuit cu dânsa, întâmpină oarecari greutăți pentru a o înțelege. Oamenii, cari au studiat-o mai mulți ani de-arândul, sunt în situația a Vă da un rezumat al învățăturilor ei mai însemnate. Orice om

trebuie să citească cu atenție

cele ZECE învățături mai însemnate ale acestei minunate cărți, cari se găsesc explicate amănunțit, dar concis, în opera

H A R F A L U I D U M N E Z E U

coprinzând 340 pagini, pe hârtie bună și legată frumos, stampilată cu litere de aur. Această prețioasă carte, care nu ar trebui să lipsească din nici o casă, se vinde cu prețul de NUMAI 30 LEI — și se poate comanda direct dela Editura „VIATA“ Cluj, Strada N. Filipescu No. 10.